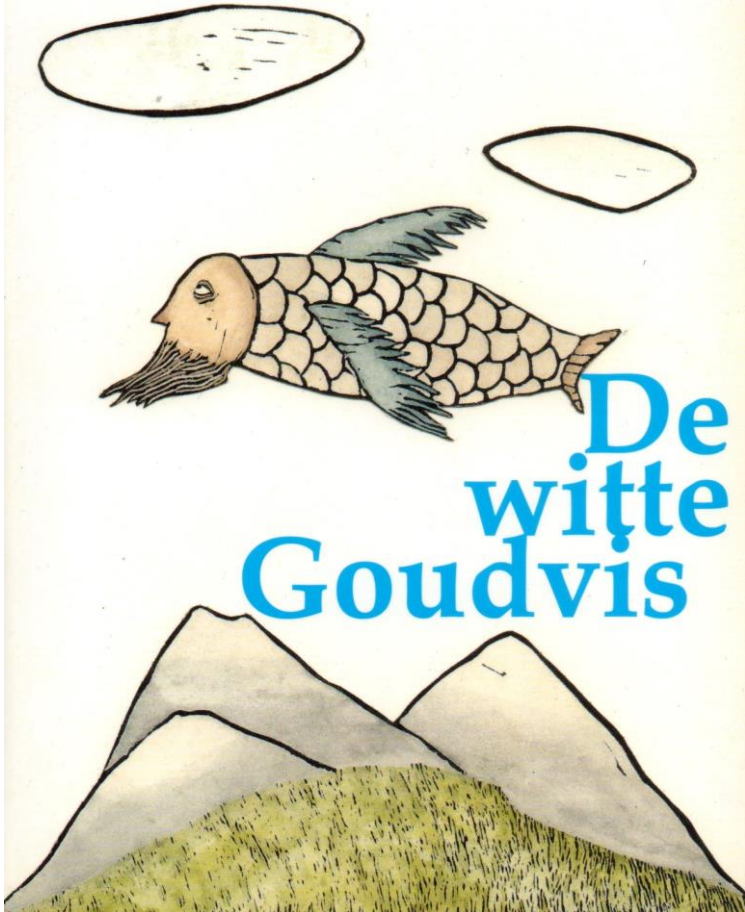

Ernst Knijf &
Tineke van der Meer

Ernst Knijf

Tineke van der Meer

De witte Goudvis

Ernst Knijff

Tineke van der Meer

**De
Witte
Goudvis**

en andere verhalen

**tekeningen:
Anne van Buul**

NARRATIO

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
doelgroep: basisscholen, jongens en meisjes van 4 tot 8 jaar.
trefwoord: jeugdboek

ISBN 90 5263 172 7

© 1999 uitgeverij NARRATIO, Postbus 1006,
4200 CA Gorinchem, tel. 0183-628 188 fax 0183 640 496
email: lvdherik@narratio.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.
In België verkrijgbaar bij Liprobo, Mechelen

I n h o u d

Vakantie	7
De witte goudvis	11
Vliegende kippen	27
Het sterkste lam van de kudde	41
Van een domme keizer	53
Helden, opa, wat zijn dat?	67
De engel-mevrouw	81

VAKANTIE!

Sanne huppelde naar huis. Fijn, vakantie, dat betekende logeren bij opa en oma. Niemand kon zulke leuke spelletjes verzinnen als oma, en niemand kon zo mooi verhalen vertellen als opa.

Sanne deed het tuinhekje open en holde naar de achtertuin. Daar was papa bezig met aardbeien plukken. 'Ha Sanne, ben je er al? Wat gezellig, dat je zo vroeg bent. Hier, help maar even, dan gaan we zo eten.' En hij drukte Sanne een schaalte in haar handen.

Terwijl Sanne over school vertelde kwam dat vol met allemaal mooi rode aardbeien 'die zijn voor oma, hè pap?' en toen liepen papa en Sanne het huis in.

'Pap', zei Sanne, 'breng je me vanmiddag nog weg? Als we gegeten hebben?'

'Wil je zo graag bij me vandaan?' plaagde papa. 'Dan moet dat natuurlijk gebeuren. Je koffertje staat al klaar, hoor.'

Sanne holde naar boven, naar haar kamertje. Zou papa wel aan Jiffy gedacht hebben? Sanne deed de koffer open en gelukkig, bovenop lag Jiffy, naast een pakje met een strik. O ja, dat was voor oma, dat had ze met papa gekocht. Met een zucht van tevredenheid deed ze de koffer weer dicht. Een hele week naar opa en oma. Fijn was dat. Want anders had ze steeds naar de buurvrouw gemoeten als papa moest werken...

'Zie je de kerk al Sanne?' vroeg papa, 'of de molen?'
Wat zie je het ook al weer het eerste?'

'De molen natuurlijk, dat weet jij ook wel' zei Sanne, terwijl ze opgewonden zat te kijken door de voorruit.
'Ja, daar zie ik de wieken, nu zijn we er bijna! Daar is de kerktoren al. Nu hier de hoek om en dan...'

'...zijn we er' maakte papa de zin af.

De voordeur ging al open en Sanne vloog de auto uit.

'Ha, Sannemijn, ben je daar?'

Twee sterke armen pakten haar op en ze werd hoog in de lucht getild.

Papa pakte het koffertje van Sanne uit de auto en liep rustig langs opa en Sanne naar binnen. Hij zette het koffertje in de gang en liep door naar de kamer. Opa en Sanne kwamen achter hem aan en Sanne holde hem weer voorbij, was als eerste binnen en vloog op oma af. Weer verdween ze in twee armen, die om haar heengeslagen werden.

Sanne wist zeker: logeren bij opa en oma was het fijnste dat er bestond!

's Avonds na het eten reed papa terug naar huis.

Hij moest morgen weer werken.

Sanne ging naar bed in het kleine kamertje. Oma maakte haar koffer open, zette Jiffy boven op haar bed, pakte haar pyjama en begon Sanne uit te kleden.

Intussen vertelde ze Sanne dat ze morgen met z'n drieën naar het bos gingen. Ze zouden eerst samen allerlei lekkers maken om in het bos op te eten en als de mand vol was mocht zij bij opa achter op de fiets en de mand bij oma en dan...

Sanne Sliep.

DE WITTE GOUDVIS

'Opa, zijn we er al bijna? Is het nog ver fietsen? Waar gaan we nou naar toe?'
Sanne bleef maar vragen vanuit haar stoeltje, achter op de fiets bij opa.

'Wacht nou maar af, Sannemijn', zei opa. 'Als we er zijn, zie je het vanzelf'.

'Weet je wat, Sanne', zei oma, 'we gaan dennenbomen tellen.

Wie ze het eerste ziet'.

'Ja', juichte Sanne 'ik zie er een, en daar nog een'.

'Dat zijn er dus twee', zei oma. 'En die daar?'

'Nee, oma, dat weet je toch, dát is geen dennenboom'.

'O nee, maar die daar dan?'

'Dat is drie', wist Sanne. 'En dat is er weer een, en dat en daar...'

't Was maar goed dat oma hielp met tellen, want er waren heel veel dennenbomen in het bos.

En toen waren ze er ineens. Bij een meertje.

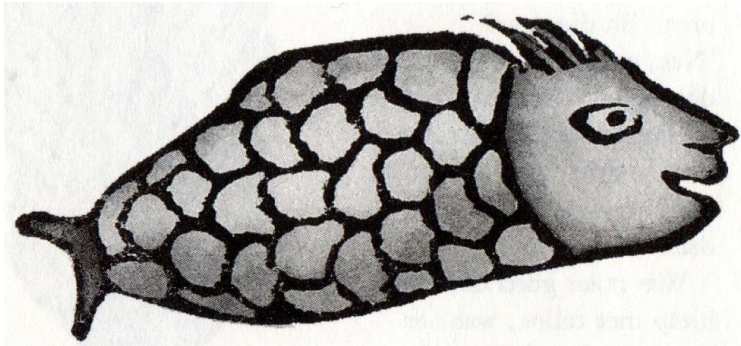
Opa en oma stapten af en Sanne werd met een zwaai op de grond gezet.

'Oooh, wat mooi', riep Sanne. Ze stond aan de rand van een meertje, een vennetje zoals opa het noemde, de zon scheen op het water en je kon de vissen zien zwemmen.

'Goudvissen', zei opa. 'Allemaal goudvissen. Zie je wel, van dat mooie, donkere oranje'.

Oma legde een deken op de grond, in de zon, en pakte de mand met lekkers. 'Ik denk dat we best een broodje lusten' zei ze.

'Ja' riep Sanne, 'met aardbeien'. En ze nam een hele grote hap.

In dat vennetje woonde eens een heel bijzondere goudvis.

Theo heette hij.

Theo was een beetje anders dan de andere goudvissen.

Hij was de slechtste als ze muggetjes wilden vangen en

de laatste als ze een waterspin moesten pakken

en als er gevaar dreigde,

was hij soms maar net op tijd weg.'

Maar Theo was altijd anders.

Hij zwom helemaal boven in het water,

kwam bijna nooit beneden bij de andere vissen,

ving bijna nooit een muggetje of een waterspin.

theologische uitgeverij

NARRATIO

isbn 90 5263 172 7